

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

*

LETNIK 40
1931 ~ 1932

*.

8

VSEBINA 8. štev.: Venceslav Winkler: Velikonočna (Pesem) — Venceslav Winkler: Veliki petek (Pesem) — Venceslav Winkler: Pomladanska (Pesem) — K. Matkovič: Daritev — Marija Kmetova: Čitanje — Vaš prijateljček — A. K.: Marijin zvonček — Uganke — Rešitve.

Rešilci ugank.

Prav so rešili vse uganke: Strle Iva, Zadnikar Roz., Zupančič St., Faganel Vek., Czechak Bož., Melik Iv., Kadunc St., Meze Mar., Kupic Ant., Knez Lad., Rozman Al. z Barja; Senica J., Jug Iv., Veber Vl., Zupanc Sl., Premik Z., Zagode J. iz Zalca; Kavčič Avg., Kisel Milan, Vurkele St., Pestotnik M., Mastnak A., Ladstätter Dr., Jörg, Lenarčič D., Logar F., Sustaršič, Smerajc M., Adamič Fr., Novinec, Erman Al., Sinkovec M., Cerkyvenik J., Čuček Avtokserkses, Družina B., Vagaja A., Klopčič A., Kardelj B., Setničar Iv., Spreitzer L., Klir A., Podgoršek M., Peterlin L., Kantelj B., Babnik Jan., Curk M., Breclj T., Repaušek M., Kuhar R., Vene A., Zorič S., Zadnikar M., Krečič T., Senegačnik J., Bahovec P., Sirca F. iz Ljubljane; Pevc Av., Gregorič M., Dinghauser T., Groznik V., Prijatelj St., Godič St., Simunič Kar., Pekolj F., Petrič Z., Barbič M., Dolenc G. iz Novega mesta; Škerbec M., Kumer Zm. iz Ribnice; Samotorčan Al. z Viča; Alič N. iz Metlike; Vidmar Jul. z Jesenic; Klemenc Maria in Ivo iz Kočevja; Čuden A., Jakopin B., Klančar A., Lenarčič A., Modic I., Sterle F., Stražišar L., Uršič F., Zalar L., Boh A., Bolha H., Jankovič M., Janželj M., Kramar N., Mavec P., Minatti V., Rozman M., Spelak A., Ukmar R., Pucihar M., Tomazič M., Kus R., Benedik A., Kadunc A., Sterle M., Brežič F., Drnovšek V., Gams A., Janželj A., Klemenc D., Korenčič J., Lončar F., Lapajne M., Grebenc F., Javornik P., Kus Lj., Marolt I., Ponikvar F., Virant M., Zgonec F., Zagar I. z Iga; Koželj V., Antauer V., Sotanišek S., Krmelj D., Stupnikar R., Rotar L., Korošec V., Kurent R., Hirselj B., Kamnik M., Prebil P., Drobne M., Bleiweiss R., Zore S., Skrljovnik L., Rahne J., Suligoj D., Blažič B., Černe A., Romih F., Drnovšek B., Plahutnik D., Odlazek S., Krašovec M., Kos A., Cebin F., Bregar M., Balantič A., Sever E., Poznič F., Bokal J., Rupnik K., Urbanija A., Knez O., Potokar L., Juvan D., Groboljšek F., Tonjko V., Ocepek S., Lebeničnik F., Drnovšek V., Grošel I., Ihanc I., Križaj M., Murovič M., Križnik N., Strmole M., Juvančič M., Perme J., Us G., Grabnar Z., Zupan J., Zupan P., Merva N., Penko M., Leskovšek A., Mohor J., Lebar M., Ravnikar P., Škrabar N., Cirar E., Šum F., Taufer R., Lebar A., Lukač J., Pančur F., Prosenec P., Kamnik S., Koprivec L., Božič S., Kočar I., Dolar F., Jere L., Kokalj M., Drnovšek F., Sparlek L., Kuhar Z., Kovač R., Flisek Z., Mlakar P., Koritnik V., Grm D., Prašnikar A., Kamenšek D., Godina L., Repovž P., Schaffner F., Ulrych I., Hacc A., Rus V., Ivšek M., Skinder M., Jere F., Stancar V., Jerin S.

(Nadaljevanje na tretji strani ovitka.)

Vrtec s prilogo Angelček (10 številčk) stane za leto 1931/32
Din 20, Angelček sam Din 5.

Lastnik »Pripravniki doma« v Ljubljani. Urednik in izdajatelj Vinko Lavrič, katehet v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na Uredništvo Vrtca in Angelčka v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Naročnino sprejema »Uprava Vrtca in Angelčka« (Vinko Lavrič) v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Čekovni račun uprave ima štev. 10.470. — Za Jugoslov. tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Trinker A., Juvan F., Prašnikar Z., Drčar O., Kos O., Tomšič F., Madriera S., Lukman P., Kotar P., Mohar M., Omahne Ig., Jesih S., Balantič M., Gošte Ant., Celestina R., Urbanija A., Drnozg T., Kovač T., Grčar J., Vozelj S., Bergant M., Planinec C., Speiser M., Roglič Sv., Stera M., Zupan Fr., Vidergar V., Klopčič E., Zemljak K., Sotenšek Sl., Braton M., Lavrič V., Podlogar M., Jerman R., Mrva J., Vozelj M., Marn Ana, Bračun J., Gošte M., Drnovšek M., Jerin F., Goleš G., Pušnik K., Karač J., Blaj Ed., Repovž A., Klančičar J., Prosenec Fr., Uranič Iv., Rupnik L. iz Zagorja; Turk N., Repec Al., Bezjak J., Zupanič L., Glodež Mar., Gojkošek K., Ules K., Nohberger Jan., Majhen Ant., Neubauer R., Krajnc Mar., Kac A., Zupanič A., Bedrač Mar., Kancler J., Marčinko A., Kiselak A., Pintar N., Zelenzinger Al., Škrila M., Kolarič R., Paveo Fr., Vindiš L., Neubauer M., Fridl Fr., Kampo M., Gojkovič T., Sever A., Zupanič N., Marušek L., Kosenburger E., Letonja J., Bezjak Mar., Orešnik S., Giličar Fr., Levačič St., Kolarič Fr., Gomevc V., Širec J., Vegan M., Rop L., Zupanič M., Ljubec M., Verbek M., Gojkošek Fr., Lozinšek K., Polajžer F., Tačer O., Lugarič K., Tomanič M., Jančič T., Premuzič A., Pal M., Pencinger Ela, Muzek J. iz Ptuja; Golob O., Flis A., Šmerc J., Zolnir Ter., Gorjanc M., Vodopivec Lj., Rakun A., Gaber A., Koštomaj V., Kandolf A., Praznik K., Dorn J., Povh M., Turnšek V., Skrbec C., Pelicon D., Butinar Al., Planinšek R., Pliberšek R., Pohajč M., Jazbec M., Batik Ad., Mesarič A., Eler F., Kunstek Am., Roje Z., Novak Z., Kaučič A., Hočevnar J., Sumi H., Černelc J., Stropnik M., Jezernik F., Podjaveršek A., Vetric Mar., Čater A., Freitag Fr., Baštevce Er., Kuper Z., Hubad M., Kerschbaumer T., Kumperger St., Pibrovc D., Čretnik Lj., Srebočan Fr., Gorenjak J., Hriberšek P., Vipotnik A., Rozman A., Belej St., Kos A., Jager Mar., Mikoletič S., Medved N., Mravljak Jul., Knez Mar., Portič Al., Gračner K., Weiss M., Čoh Lj., Križnič Ter., Lah Dr., König Marg., Rajh St., Knez M., Vrabič Mar., Pirnat Ang., Arzenšek M., Mernik A., Sternal O., Brišček J. iz Celja; Krajnc Zv., Centrih M., Berk V., Kos M., Oevirk P., Zajbrl C., Steblovnik D., Kmpolšek M., Ozimek E. iz Štor; Repič Fr., Kolarič Ant., Čeh J., Čuš J., Mežnarič Fr., Petek M., Toplak R., Zmauc V., Korenjak A., Šegula M., Pignar A., Zmauc Ter., Erhatic Fr., Krajnc Mar., Matjašič J., Janžekovič J., Pignar J., Hole Fr., Perkovič El., Erhatic P., Hole Al., Hrga M., Zmauc A., Vučina A., Šegula An., Čobelj St. od Sv. Lovrenca v Slov. gor.; Cankar M. in Jož., Muzga R. in Avg., Jakoš J., Kostrevc Iz., Selan Leop. iz Sostrega; Gabrovšek Cec., Cimerman J., Bajda A., Učakar M., Mejač Mar., Tome Mar., Novak Sl. in L., Bobnar M. iz D. M. v Polju; Zapušek B., Konovšek A., Remič Val., Jevšenak Iv., Sorbek K., Kompan J., Rednak Fr., Gorogranc A., Rožič R. in Fr., Medved V., Meh Fr. in A., Melanšek Mar., Deberšek Lj., Roglowitz Er. iz Soštanja.

Nadalje so še rešili: Nosan Maks iz Ribnice; Gorenjak Kun., Gracej Jul., Gugel Kl., Crnko J., Lukman V., Lesjak T., Duh O., Plevnik V., Flokus S., Dolinšek E., Skrbinjek M., Kolenc I. iz Ruš pri Mariboru; Podbršček Am. iz Hrušice; Malenšek, Dolinar, Činkovic iz Jesenic; Uhan J., Zupanič R., Anželj J. iz Trebnjega; Perger A., Ambrož M., Canjko V., Kračun O. od sv. Tomaža pri Ormožu; Širec J. iz Slov. Bistrice; Jug Zl. iz Studencev pri Mariboru; Hočevnar J., Juntez L., Majcen C., Majer J., Močnik Fr., Okorn C., Stušek J., Stih Ant., Brečko Mar., Drašler M., Erpič I. in Mil., Janežič L., Jerovšek Lj., Lindič P., Repovž R., Slapšak I., Pavlič J., Stancar O., Bajt M., Besov Cv., Dolinar V., Povšič C., Juntez A., Kotar Jer., Peček Fr., Pirc R., Rozman J., Centa M., Gorenje L., Jerman L., Kos I., Tolmajnar M., Kovač Dr., Poljanec A., Merčnik L., Povšič M., Offacio J., Zadnik Lj., Kobal A., Renko C., Skoporc R., Udovč J., Umek St., Kralj St., Markovič M., Cimerman V., Jerman A., Eržen R. iz Tržišča.

Izreban je Zalar Ivan z Iga.

Otroci! Kjer Vas je več na eni šoli, napišite se vsi na en list. Imam drugega pisanja čez glavo. — Urednik.

Gospod urednik! Dobro se nam je zdelo, da ste nas v zadnji številki Angelčka tako lepo pohvalili. G. katehet pa pravijo, da moramo te pohvale biti vredni. Veste, g. urednik, kakšen duhovni šopek smo zbrali za nesrečno Rusijo! 59 sv. obhajil, 2860 raznih molitev in vzdihljajev, 193 sv. maš in 112 večernic! Citatelji Angelčka in Marijin vrtec Vam želimo radosti polne velikonoe praznike, posebno pa Eliza Perkovič.

No, kaj nisem prav rekel, da ste pridni! — Urednik,

VEŠČLA
ALELUJA

APRIL ♦♦♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦♦ 1931/1932

Venceslav Winkler:

Velikonočna.

*Angeli božji so pesem ubrali,
kot je ukazal nebeški vladar,
težke zvonove so v krik razmajali,
oriskajo, oriskajo kakor vihar.*

*Bratci, sestrice, roké razgrnite,
kot je razgrnjena božja perot,
iz katakombe, s skalovjem pokrite,
Jezus budi se, prihaja na pot.*

*Skale, verige, vezi se drobijo,
vse je mogoče nebeškim močem,
o, da prišel bi k nam vsem v domačijo
in se nasmehnil molčečim ljudem.*

Venceslav Winkler:

Veliki petek.

*Danes je veliki petek
osega božjega sveta,
iz zvonikov čez planine
trda pesem ropota.*

*Radi bi na bridkem grobu
težko skalo razkopali,
radi z mladimi zvonovi
čez poljane zavriskali ...*

*Jutri bo vesela ura
preletela zemski krog,
zbudil se bo dobri človek,
zbudil se bo sveti Bog.*

Venceslav Winkler:

Pomladanska.

*Zagrnjena v sveže zelenje livad
prepeva po cesti pod hribom pomlad.*

*Pred njo same zvezde, za njo bele ceste
in rože in cvetje, vriskanje piščali,
v obrazih izmučenih naših otrok
je zrasla v srebrno svetlobo oblečena zarja,
kot bi se nebeški krilatci smejali.*

*Vasice — otroci se v bregu igrajo,
poljane — po cestah se rože sprehajajo,
od trate do trate razlivajo žarke
in rajajo, rajajo.*

*Le bajta pod hribom — pri okencu tesnem
bolnik v razigrano veselje strmi, —
le bajta pod hribom, samotna in nizka,
kot starka molči ...*

Daritev.

V prvem delu sv. maše povemo Bogu, čemu smo k oltarju prišli, ga prosimo za to in ono potrebno milost in poslušamo njegove nauke in zapovedi. S tem je sklenjeno prijateljstvo med nami in Bogom in daritev se prične res z ljubeznijo. Zato se mašnik obrne od oltarja proti ljudem in jih pozdravi:

Gospod z vami! Bog sedaj, ko smo očistili vest in slišali njegov nauk in obljubili, da bomo prav živeli, z veseljem gleda na nas, kot na svoje ljubljence in pričakuje naše daritve. — Ministrant pozvončka, da ljudi v cerkvi opozori na začetek darovanja. Rekli smo že, da nič svojega lastnega nimamo za daritev Bogu; vse, kar nam mati narava daje, je od Boga Očeta ustvarjeno. Zato bi kupi zlata in draguljev pred Bogom ne bili nič več vredni, kot je tisti skromni mali kruhek in tisto malo vina, ki ga mašnik dene pri darovanju na oltar. V prejšnjih časih so ljudje prinašali seboj k sv. maši denar, blago, živež i. t. d. in vse te reči položili na oltar. Pa tudi takrat je mašnik obdržal na oltarju le malo kruha in malo vina; vse drugo se je po sv. maši razdelilo med reveže. Od tistih časov je tudi še ostalo v navadi umivanje rok, ker si jih je mašnik pač več ali manj umazal, ko je sprejemal in na oltar polagal darove vernikov. Dandanes cerkovnik s pušico hodi po cerkvi, da ljudje dajejo vanjo svoje prispevke za službo božjo. Velikih, bogatih in dragocenih darov bi ne zmogel vsakdo, včasih bi jih tudi vsa vas skupaj ne zmogla. Toliko pšenične moke, kar je je treba za daritveni kruh — za hostijo, in toliko vina, kar se ga nalije v kelih, pa se povsod lahko dobi. Tako lahko Bogu darujejo tudi najrevnejši enako kot najbogatejši. — K obojnim in sploh k vsem, ki so v cerkvi, se pri darovanju obrne mašnik in jih povabi:

GOSPOD Z VAMI

DAROVANIE

UMIVANIE ROK

MOLITE BRATIE

PROŠNIE
PREDGLASJE
SANCTUS

SVET SVET SVET

»Molite bratje!« Takrat je pravi čas, da ti svojo daritev Bogu prineseš. Najbrž nimaš bogastva in premoženja; Bog tega tudi ne zahteva. Darovati pa moraš svoje delo in trud, svoja vsakdanja opravila in dolžnosti, svoje križe in težave, tudi bolezen in lakoto, če te kdaj zadeneta, lahko daruješ Bogu. Lepše bi niti ne mogel pokazati svoje ljubezni, kakor če delaš in potrpiš vse zaradi Boga. — Če boš tako res pravi otrok božji, bo Bog rad uslišal tvoje

prošnje, ki si jih že v začetku sv. maše povedal. Sedaj, ko je daritev pripravljena, namreč mašnik še enkrat priporoči Bogu tiste zadeve, ki jih je priporočil že pred evangelijem. Tudi ti ponovi sedaj svoje prošnje. — Da bi naš revni dar bil Bogu v večjo čast in bolj všeč, prosi mašnik s posebno molitvijo,

predglasjem, nebeščane, svetnike in angele, naj oni pridejo nam na pomoč in naj okrog našega oltarja zapojejo svoj večni slavospev

»s a n c t u s« (svet, svet, svet...). To je namreč tista pesem, s katero v nebesih neprenehoma pozdravljajo Boga in se mu klanjajo. Pri »Sanctusu« da ministrant drugo znamenje z zvončkom, da opomni ljudi, naj tudi oni iz svojih molitvenikov preberejo isto pesem, da tako skupaj z mašnikom in angeli počastijo svojega Boga.

Ta del sv. maše, to darovanje je zelo podobno Abelovi daritvi: dar sam je majhen in malo vreden; zelo všeč pa je Bogu Očetu naša pobožnost in vdanost in ljubezen, s katero ta dar prinesemo in na oltar položimo.

Čitanje.

Ko so začeli hoditi naši otroci v šolo, tedaj je bil križ z njimi. Ne da se ne bi hoteli učiti; še preveč so se učili, učili celo po cesti!

Gremo na izprehod, pa ti zaostane oni iz prvega razreda in ga ni moči priklicati.

»Pojdi brž naprej!« pokličem.

»Počakaj!«

Čakam, obstanem, se ozrem. Fant bulji v napisano desko nad trgovino in glasno črkuje:

»A — a — a —«

»Tak pojdi brž!«

»Čakaj! A — a — n — n —«

»No, kaj pa je?«

»Te črke pa še nismo vzeli. Poglej!« In me vleče za rokav in moram obstati pod tablo in povedati, da je tisto črka »t«.

»Aha, že vem: A — a — n — n — t — Tisto pa že poznam, tisto je pa o in — A — a — n — n — t — t — o — o — o — Glej, pa spet en n! Že vem, že vem! A — a — n — n — t — t — o — o — n! A-n-t-o-n! A — n — t — o — n! Že znam! Poglej! Slišiš! Anton! To je pa Anton!«

Meni je že sitno, že grem dalje, fant pa vpije za menoj na ves glas:

»Anton! Anton! Anton!« in maha z rokami.

»Kaj si ti zdaj Anton?« me vstavi neka gospa in se mi smeje.

»Oh, nič,« pravim, »brati se učimo kar tule na cesti in brez knjige.«

Fant teče naprej, skoraj se mi izgubi izpred oči, tako daleč je že, a na vogalu spet obstane in bulji v zrak.

»— i — n — Kaj pa je to? Nič nismo vzeli, ne tega kar je sprédaj in tistega ne, kar je zadaj.«

Seveda! Tisto ime je bilo Ščinkovec. Kaj se bomo res na cesti učili? Nejevoljna potegnem fanta za seboj.

»Doma se boš učil, nikar prometa ne oviraj!«

»Počakaj no, počakaj!« me zaprosi. Seveda, odnehala sem in sva stala spet nekaj časa pod napisno tablo in črkovala tako dolgo, dokler ni fant spet ves iz sebe začel teči naprej in na ves glas vpiti:

»Ščinkovec! Ščinkovec! Anton Ščinkovec! Anton Ščinkovec!«

Pa je bil tisti Anton Kos s priimkom in je bil tisti Ščinkovec Ivan s krstnim imenom! Taka zmeda, pa sredi cesti in pri belem dnevu. Sklenila sem, da nikoli več ne pojdem po mestu, ali vsaj dotlej ne, doklej se fant ne bo prav gladko naučil brati. Pa v tramvaju! Fant kar venomer:

»Poglej, tole je pa številka 1, ta je pa 2, ta pa 3, še 4 je, pa še pet. Joj, pa črka m, tale je pa i, ta n, to pa tudi poznam, ta je pa u in tista e. Katera je pa tale, ki ima kljuko? In tista, ki se tako čudno drži? Pa tale, ki je kakor kača? Pa še tale, ki ima rep? Še tole poglej, daj no, ta ima nekaj na glavi! In tistale, ki je tako debela? Katera je pa tale, ki je kakor stolček? Tale ima pa luknjo. Povej no, še tisto povej, glej tole, ki bo padla — no, samo še tole, glej, ki ima križ! No, in tole, ki se tako kislo drži!«

Joj, kako je ščebetalo po tramvaju! Vsi so se tako smejali, da je še sprevodnik prislubnil in pozabil deliti karte. Vem, da bi bili takrat koga povozili, če ne bi bila midva kmalu izstopila iz tramvaja.

Črke, same črke!

Bog pomagaj!

Vaš prijateljček.

8. Šolarček.

Od svojega vélikega dneva dalje je Gvidon postal resen. Svoje igrače je drugo za drugo razdajal svojemu bratu Markcu. Včasih so ga tudi slišali, da je rekel: »Saj ne bo dolgo trajalo!« ali kaj podobnega.

Videti je, da je otrok sanjal o raju, ki mu ga je obljubil Jezušček.

Oktobra je kot zunanji učenec vstopil v Zavod sv. Alojzija Gonzage v Franklinovi ulici. Star je bil ne še čisto osem let.

Pojdimo za svojim ljubim šolarčkom! Mislim, da ga boste komaj še spoznali. Kar ni se mogel uživeti v šolo. Rekli bi lahko, da je bil v šoli, kakor da ga ni. Kadar je bil odmor in so se morali vsi igrati, mu je bilo zelo težko. Med poukom pa je mali angel sanjal o lepih stvareh, ki jih bo kmalu gledal, zato so pred njim lepe reči, o katerih je govoril učitelj, kar zbledele. Večkrat se je primerilo, da je bil radi nepazljivosti kaznovan.

Dobri Gvidonček je kajpada hudo napačno ravnal, ker ni bil vedno pazljiv, ker je zaslužil nekaj ukorov in zaporov. Toda, ali mu smemo zameriti, da se je motil ali bolje povedano, da ga je premotil satan, ki ga je prepričeval, da mora misliti samo na nebesa, ker bo tako kmalu umrl? Vsega tega bi ne bilo, ako bi Gvidon hotel komu razodeti svojo skrivnost, pa je bil za kaj takega preveč rahločuten in zvest. Ker mu v tej reči ni mogel nihče svetovati, svoje dolžnosti ni jasno spoznal. Kadar so učitelji vzpodbujali učence k delu, govoreč jim o poklicu, o napredku, o izpitih, je Gvidon mislil sam pri sebi: »Jaz bom kmalu umrl, Jezušček mi je obljubil, izpitov mi ne bo treba delati, moj poklic bo, da bom angel, torej se meni ni treba učiti.« Moral pa bi reči takole: zdaj sem še učenec in biti moram dober učenec.

Da ne bo tudi med vami, ljubi otročiči, komu na misel prišlo: »Tudi jaz smem biti v šoli nepazljiv!« Prvič nam Jezušček ničesar ni povedal. Morali boste delati izpite, tudi ni vaš poklic, da bi postali angeli v raju; drugič pa tudi to vedite, da Gvidon ni postal zato svetnik, ker je bil v šoli nepazljiv! Postal je svetnik vkljub svoji nepazljivosti, in pa ker je ob koncu svojega življenja napravil pokoro za vse svoje male pregreške.

Ako torej Bog po njegovi priprošnji naklanja ljudem tolike milosti, jih daje zato, ker je Gvidon svoje redke greške opral s hudim trpljenjem pred svojo smrtjo, in pa ker je poleg malih napak njegova duša imela veličastne kreposti.

Sicer je pa morda Bog pripustil te napake radi vas, otročiči moji, da se ne bi mogli izgovarjati: »Svetnik postati je preveč težko! Kako naj posnemamo sv. Alojzija, ki je bil vedno tako zelo popoln?« Sv. Alojzij pa vendar ostane vaš zaščitnik in ga lahko posnemate v več rečeh. Če se vam pa zdi vendarle preveč nedosegljiv, pa pogledjte Gvidončka, ki ni bil v šoli med prvimi, ki je bil tudi nekajkrat kaznovan, ki ga je pa Bog menda vkljub temu hotel proslaviti, ker je videl v njegovi duši velike kreposti.

* * *

Več kreposti je gojil v šoli, med drugimi tudi krotkost.

Gvidon je bil po naravi zelo živahen, vendar pa je bil s tovariši tako krotak, da so rekli: Ta je najkrotkejši v vsem razredu. Toda včasih so njegovo krotkost zlorabljali; jemali so mu radirke, svinčnike, da celo nalivno pero.

Kaj mislite, kaj je pa on naredil?

Njegov oče je bil radi tega nekoliko nejevoljen in mu je rekel, naj se pritoži. Gvidon pa mu odgovori: »Očka, nikoli ne bi maral, da bi bil radi mene kateri mojih tovarišev kaznovan. Tistemu, ki je našel moje nalivno pero, ga sam v svojem srcu podarim, da ne bi fant imel greha, pa si kupim drugo pero, saj je vse tako preprosto!« Ali se tudi vam zdi ta reč tako zelo preprosta, kakor trdi Gvidon? Mislim, da ne, in se mi ta njegova beseda zdi čudovita.

Gvidon je bil tudi zelo ponižen. Tako na primer se za vse na svetu ne bi maral postavljati. Nekega dne mu je mati rekla, naj si med več ovratnicami eno izbere.

Gvidon si izvoli črno.

»O!« se začudi mati, »to žalostno hočeš vzeti? Zakaj, dragec moj?«

»Zato, mamica, ker ne vzbuja pozornosti.«

Ob tej njegovi besedi se spomnim na neko drugo, podobno, ki jo je izrekel, ko je bil še čisto majhen in se je vračal z Montmartra, kjer je prvič videl škofa.

»Ali je škof več ko duhovnik?«

»Seveda, Gvidon.«

»Če je tako, pa ne bi maral biti škof. Ima preveč okrašeno obleko. Postati hočem navaden duhovnik v črni obleki.«

Navaden duhovnik v črni obleki!

Domači so ga v duhu že gledali oblečenega v zakrpano sutano (duhovniško suktnjo).

Mati je torej mislila, da ga bo razveselila, ako mu kupi majhen, lep kelih in mašno obleko, da se bo zabaval in bral mašo. Toda zelo se je začudila, ko Gvidon ni maral.

»Kaj, Gvidonček moj, nočeš brati maše?«

»Ne, mamica.«

»Pa zakaj vendar ne? Saj ti bo Markec stregel.«

»Nočem, zato ker ni zares.«

Ali ni to beseda, kakršno je še malo otročičev izgovorilo? Kako globoko si je torej Gvidon predstavljaj sv. mašo!

In zdaj, ljubčki moji, vam povem nekaj, kar se vam bo zdelo zelo čudno.

Kadar ste pri mladinski sv. maši v župni cerkvi ali pa v zavodu, radi požete lepe svete pesmi, ni res? In to je prav in lepo.

Gvidonu je pa bilo petje med mašo zoprno. Bral je iz svoje velike mašne knjige ali misala z mašnikom vred vse besede, berilo, molitve in evangelij, vse je pripravil že v soboto zvečer. Bil je Gvidon pravi prijatelj sv. obredov, pravcati benediktinec, o katerih veste, da so redovniki, in prav posebno lepo opravljajo sv. mašo in druge obrede.

Mama je hotela prositi, da bi mu v zavodu dovolili *prihajati zjutraj okoli osmih, pa ji je rekel: »Mamica, kaj pa moja maša, nanjo nič ne misliš?«*

Moja maša! Kako malo jih je med vami, ki bi mogli tako reči! Ali ne mislite tudi vi, dragi moji, da je že radi ene take besede dobri Bog rad odpustil male pregreške čisto majhnega šolarčka?

Da, odpustimo Gvidonu Fongalanskemu majcene malomarnosti in male pomanjkljivosti v pridnosti, katere je morda zakrivil!

Brez teh bi bil mogoče preveč popoln in morda bi se mu v dušo vtihotapila kakšna prevzetna misel. Tako je pa lahko po pravici govoril:

»Krotak in iz srca ponižen! Krotak, v šoli sem pač, doma pa ne vedno; ponižen pa mislim, da sem povsod.«

Da, zares, ponižen je bil povsod, in zdi se, da ga je dobri Bog prav zato hotel proslaviti, kajti kdor se ponižuje, bo povišan!

9. Najboljši križar.

Ali ste vi vsi križarji ali člani obhajilne zveze, dragi moji otročiči? Gotovo jih je med vami mnogo ali pa vsaj hočete vsi postati... Saj je vendar tako lepo, ako je kdo član obhajilne zveze ali evharistični križarček! Križarji so namreč papeževi vojački, saj veste. Sveti oče jim dá vsak mesec novo parólo ali geslo, to je namen, za katerega naj molijo.

Kako lepo je njihovo pravilo! Pet besed obsega in kakih lepih besed: Moli! Obhajaj se! Žrtvuj se! Bodi apostol! Ljubi papeža!

Gvidon je komaj prejel prvo sv. obhajilo, že je hotel postati križar... Križarska ali obhajilna zveza se je začela tudi v Parizu širiti. Tako je bil Gvidon eden prvih pariških križarjev. Shodov se je udeleževal zelo redno, prihajal je navadno še prej ko drugi, in voditeljice Zveze so se mu kar čudile, tako zelo je znal mirovati in paziti.

Ena izmed njih je pisala: »Gvidona se tako živo spominjam, da ga ne bom nikoli pozabila.«

Gvidon je ostal Križarski zvezi zvest do konca svojega življenja in še nekaj tednov pred svojo smrtjo je mami pripovedoval, kako lepo je pri shodih.

»Ali imajo shode še vedno?« je vpraševal.

Ni mi treba praviti, da je bil Gvidon kar najboljši križar in je zvezna pravila natančno izpolnjeval.

Sicer vam ga pa kar pokažem, kako je delal, pa boste lahko sami spoznali, kako je vaš ljubi nebeški prijateljček molil, se obhajal, se žrtvoval, bil apostol in ljubil papeža.

Le dobro me poslušajte, povem vam prav lepe zgodbice.

(Dalje prihodnjič.)

A. K.:

Dragi Marijini otroci!

Ko pomlad v deželo pride, obhaja sveta Cerkev Veliko noč. Topli žarki pomladanskega solнца stajajo led in sneg, narava se prebuja, pisano cvetje brsti iz tal, vse poje in vriska, vse se veseli novega življenja. Velika noč je praznik pomladi v človeških dušah. V postnih dneh so žarki Jezusove milosti ogreli grešna človeška srca, led hudobije se je otajal, s Kristusom smo vstali k novemu duhovnemu življenju. Iz groba vstali Zveličar je solnce naših duš. On ogreva gredico našega srca, da vzklijejo v njej prelepe cvetlice krščanskih čednosti. Kdor se je v resnih postnih dneh spokoril in očistil v dobri velikonočni spovedi, kdor je za Veliko noč Jezusa pobožno prejel v svetem obhajilu — v njegovem srcu je pomlad, je solnce, je radost in sreča.

Otroci Marijini! Vem, da je v vaših dušah lepo in svetlo. Le veselite se v velikonočnem času. V vaših srcih naj odmeva veseli klic: aleluja! Hvala Bogu! Zakaj bi se tudi ne veselili? Kdor ima čisto srce, je božji otrok. Jezus, nebeško solnce, sveti v njegovi duši. Vsem dobrim ljudem kliče sveta Cerkev za Veliko noč: »To je dan, ki ga je naredil Gospod. Vese-limo in radujmo se v njem!«

Kdo se je bolj veselil Velike noči kot Marija, Jezusova in naša mati. Na praznik Jezusovega vstajenja se je njeno srce potopilo v morje nepopisnega veselja. Ta dan je bila poplačana za vse trpljenje, za vse bridkosti, ki jih je z Jezusom in zaradi Jezusa

prestala. Zato ji še zdaj skozi velikonočne dni sveta Cerkev veselo kliče: »Raduj se, Kraljica nebeška, aleluja! Veseli in raduj se, Devica Marija, aleluja! Ker je Gospod res vstal, aleluja!«

Zares. Velika noč je praznik svetega veselja za Marijo in njene otroke.

Pa tudi v velikonočnih dneh vstaja v naših srcih žalosten spomin. Spomin na grešnike, ki se ne vesele z nami. Niso se spokorili, niso vstali z Jezusom, v njihovih dušah je zima in mraz, v njihovih srcih ni solnca, ni življenja, ker nimajo Jezusa. Reveži. Smiliti se nam morajo. Molimo zanje. Saj je le res, kar piše pobožen mož: »Biti brez Jezusa, to je pekel, poln groze. Biti pri Jezusu pa je raj. Kdor Jezusa izgubi, je izgubil neizmerno veliko, več kot ves svet. Kdor brez Jezusa živi, je med vsemi reveži največji revež.«

Otroci Marijini! Praznik veselja nam je Velika noč. Skrbimo, da velikonočno veselje v naših dušah nikoli ne zamre. Naj veseli aleluja-spev v naših srcih vse dni odmeva. Ne ločimo se od Jezusa nikdar. Ostanimo mu zvesti do konca, do smrti, do blaženega vstajenja, vekomaj.

Bilo je pred mnogimi, mnogimi leti. Na samostanska vrata sester svete Klare v Monakovem so trkali odposlanci mogočnega cesarja Ludvika bavarskega. Prednica sama jim pride odpreti. Kaj le hočejo od nje? Prišli so po mlado Agnezo, cesarjevo hčerko, ki jo že od četrtega leta vzgajajo častite sestre v tistem samostanu. Cesarski oče jo kliče na dvor. Otrok tolike lepote ne sme ostati zaprt v samostanskem zidovju, treba je, da se privadi tudi življenja v svetu. — Prednica sklone glavo. Cesarskemu povelju se ne sme zoperstavljeni. Takoj pokliče mlado princezino, da se pripravi na odhod. Ko pa nežna deklica zve, kaj nameravajo z njo, hiti v cerkev, stopi prav pred božji oltar in se z obema rokama oklene najsvetejšega zakramenta, ki je bil v monštranci izpostavljen. »Svojega Jezusa ne zapustim, nikoli, nikoli se ne ločim od njega!« — tako kliče nedolžni otrok. Ustnice ji šepetajo prisrčno prošnjo k božjemu Zveličarju, naj jo vzame v svoje varstvo. »Ne pusti, o Jezus, da me odve-

dejo iz tega kraja, kjer sem prejela toliko milosti. Glej, ti veš, koliko nevarnosti me čaka zunaj v svetu.« — Objemajoč božjega Zveličarja je vztrajala pri oltarju, niso je mogli odtrgati proč, poslanci so se morali vrniti na cesarski dvor brez mlade princezinje. — Nebeški vrtnar tudi pozneje ni dopustil, da bi nežno lilijo izruvali iz tihe gredice in jo presadili v trdo zemljo sveta, kjer bi žalostno zvenela. Vtisnil je svoji mali nevesti petero krvavih ran, na rokah in na nogah in na strani. Take princezinje si na cesarskem dvoru niso želeli. Agneza je ostala v tistem samostanu. Ko je dopolnila osemnajst let, jo je vzel Jezus k sebi. V beli obleki, s palmo v roki, je zvesta deklica vstopila v vrsto čistih duš, ki hodijo za božjim Jagnjetom, kamorkoli gre.

Otroci! Marijini smo in po Mariji Jezusovi. V svetih velikonočnih dneh sklenimo tudi mi z malo Agnezo: »Svojega Jezusa ne zapustimo, nikoli, nikoli se ne ločimo od njega!«

Prosimo ga tudi mi, kakor ga je prosila dobra deklica Katarina Emmerich v svoji mladosti: »Ljubi Zveličar, rajši naj zdaj umrjem, kakor da bi te v poznejšem življenju hudo žalila.«

»Jezus, Tebi živimo! Jezus, Tebi umrjemo! Jezus, Tvoji smo živi in mrtvi!«

Marijin vrtec v Boh. Bistrici. Prav je, da se tudi Marijin vrtec v Boh. Bistrici enkrat malo oglasi v našem Angelčku. Potrebno je to seveda radi tega, da ne bodo braveci Angelčka mislili, da smo pod Triglavom že čisto zaspali.

Življenje v našem vrtcu se prav lepo razvija. Že od začetka šolskega leta imamo redno mesečne ali pa še bolj pogostne sestanke. Ker nas je le precej lepo število, smo se morali razdeliti v dve skupini, tako, da so zdaj posebej dečki, posebej deklice. Na naših sestankih se prav prijetno počutimo, ker imamo spored le precej mnogovrsten: molitev, petje, poslušanje povesti in zgodb, zlasti ona o »Malem Gvidonu« nas je posebno zanimala — in spet petje in vsakovrstne igre, to je veselje. Prijetni spomini na lepe poletne dneve nas tudi nič ne žaloste, ker imamo dosti snega, da se lahko smučamo, sankamo in kepamo kolikor hočemo.

Beda in siromaštvo, ki se tako strašno širita po vesoljnem svetu, seveda tudi naši bistriški fari ne prizanašata. Da bi vsaj nekoliko omilili bedo našim siromakom, smo priredili ob novem letu lepo božično igro: »Prva božična noč pri palčkih«; kolikor smo dobili denarja, smo ga potem razdelili med naše revne družine.

Kakor vidite, g. urednik, Marijin vrtec v Boh. Bistrici lepo in skrbno obdelujemo. Da pa bo življenje na naših marijanskih gredicah še lepše rastlo in uspevalo, zato se bomo pa s ponižnimi prošnjami obračali na Preblaženo, katera nam bo izprosila božjega blagoslova pri svojem Sinu Jezusu.

Kako sem rada v Marijinem vrtcu! Komaj čakam, da nam oznanijo, da bomo imeli shod Marijinega vrtca. Jaz bi ga najrajši imela kar vsako nedeljo. To je bilo veselje, ko smo šli z g. kaplanom k Materi božji na Vodenice! Tam smo imeli pete litanije in smo zapeli še nekatere Marijine pesmi. Za slovo smo se daš še sliskati. Oh, ko bi Vi videli, koliko nas je. Lepo Vas pozdravlja Rukše Fanika, Kostanjevica.

Uganke, skrivalice in drugo.

Črkovnica.

(—zI—, Ljubljana.)

Glej številke!

10	7	22	16	4
14	20	12	7	8
5	24	N	25	9
17	8	25	25	21
11	2	19	13	13

Prerok.

(France, Središče.)

čese	ved	azju	men	vzdi	slab
A	V	G	U	S	T
megl	uje	traj	apo	guje	ovre

»Avgust« kaže, kako jemlji zloge.

Črkovnica.

(Podgoršek Marjan, Ljubljana-Graben.)

1	1. soglasnik
a	2. veznik
a a a	3. poganški bog
b b c é e	4. kjer so bili judje v sužnosti
e e e e i i i	5. praznik
i j k k k l l l l	6. sedež neke banovine
m u u n o o o	7. izraelski kralj
r s s t t	8. ptič
v v v	9. soglasnik
z	1—2 ozvezdje
2	

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista — v prihodnji številki.

Rešitve iz 7. številke.

Črkovnica.

1—2 = Vrtec, 3—4 = srp, 4—5 = pes.

Paznica.

Če mokro zemljo sneg pokrije,
je malo prida za kmetije.

Uganka s kockami.

Dela, ki ga danes lahko opraviš,
ne odlagaj na jutri!